Com en anys anteriors, TREBALL no apareixerà durant el mes d'agost. En el pròxim núm. publicarem una entrevista amb el nostre company de redacció Pere Bosch, que va representar TREBALL en una delegació d'estudi del P.C. d'Espanya que ha visitat la U.R.S.S. invitada pel Comitè Central del P.C.U.S.

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 350 Barcelona, 22 de juliol de 1972 Preu: 5 ptes.

EDITORIAL

L'Estatut de 1932 i LA PERSPECTIVA SOCIALISTA

AL núm. anterior justificàvem el recolzament del PSUC a la campanya "Perquè l'Estatut de 1932" decidida per la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, que considerem com "un camí per avançar, a Catalunya, cap a l'elaboració i el triomf d'una alternativa democràtica". Aquest recolzament inclou també la iniciativa -exposada en el butlletí ASSEMBLEA DE CATALUNYA núm. 3- de centrar la commemoració del pròxim 11 de setembre en la realització d'actes legals o extra-legals que permetin d'exposar i discutir què fou l'Estatut de 1932 i de quina manera les lleis i institucions regulades per ell poden ser el marc inicial adequat per al restabliment de la democràcia i de les llibertats nacionals de Catalunya.

Entenem que la millor manera de celebrar enguany l'11 de setembre, data-símbol de la lluita nacional del nostre poble, consisteix precisament a reforçar i eixamplar la unitat que ha de fer possible la recuperació d'aquestes llibertats, objectiu principal de la campanya de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya. Des d'ara mateix, cada organització del PSUC, superant les dificultats que creen les vacances, ha d'establir un pla d'acció per a contribuir a l'èxit de la campanya "Perquè l'Estatut de 1932", que començi amb la celebració al seu radi d'acció de l'11 de setembre.

AL número anterior dèiem que aquesta campanya apareix "com una forma propícia d'incorporar noves capes del nostre poble a la lluita contra la dictadura i per la llibertat", i que por ésser "un mitjà d'apropament i col.laboració entre els partidaris del socialisme", aspecte que vam prometre de desenrotllar més endavant.

En relació amb això, cal precisar que les llibertats regulades per l'Estatut de 1932 són exclusivament les llibertats polítiques consubstancials a la democràcia parlamentària burgesa. L'existència d'un règim dictatorial feixista fan possible, tanmateix, que en la lluita per aquestes llibertats puguin coincidir i coordinar llurs esforços burgesos i proletaris, republicans i monàrquics, creients i ateus, socialistes i liberals, que vulguin posar fi a la dictadura dels grups oligàrquics més reaccionaris per tal d'establir un règim de llibertats.

Al nostre país la lluita per les llibertats democràtiques formals té una dimensió revolucionària, car la seva conquesta constitueix la condició prèvia i la primera etapa de l'avenç cap al socialisme.

Això és particularment veritat respecte a les llibertats nacionals, que susciten l'odi més salvatge entre els feixistes, i que entre les forces d'oposició troben resistències, lligades generalment a posicions polítiques i de classe burgeses. "L'actitud davant la qüestió nacional - escrivíem al número anterior- apareix com una pedra de tocfonamental per a distingir els demòcrates autèntics dels falsos".

AIXÒ s'explica pel fet que la qüestió nacional -especialment el dret de cada poble a l'autodeterminació, que constitueix la seva essència- està lligada no sols a la conquesta de les llibertats formals, sinó a la realització de la revolució socialista. La llibertat i la igualtat nacionals només seran completament efectives amb el triomf del socialisme. L'experiència del període republicà de 1931-36 ho confirma. L'Estatut de 1932 fou principalment un resultat del triomf de la República, que va instituir a tota Espanya les llibertats democràtiques essencials. Però les Corts d'aquesta República van retallar en diversos aspectes l'Estatut votat pel poble de Catalunya, i els terratinents catalans van sol.licitar que el Tribunal de Garanties Constitucionals de la República anul.lés la Llei de Contractes de Conreu, votada pel Parlament català, que perjudicava els seus interessos econòmics.

Les forces burgeses de Catalunya i del conjunt del país anteposen els seus interessos de classe als interessos nacionals i no desitgen que principis democràtics formals com la sobirania popular o l'autodeterminació de les nacions siguin aplicats íntegrament. L'exercici ple del dret a l'autodeterminació dels pobles de Catalunya, Euskadi i Galícia exigeix la realització prèvia de les transformacions estructurals (nacionalització de la banca i

(segueix a la pàg. 2)

EL SALARI DEL DOLOR

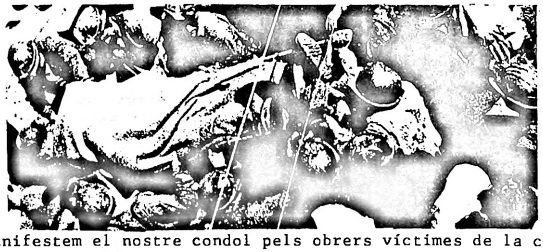

Manifestem el nostre condol pels obrers víctimes de la catàstrofe de Fígols. (Veure article en pàg. 3)

EDITORIAL

(ve de la pàg. 1ª)

dels grans monopolis, reforma agrària, etc) que ha de dur a terme a tota Espanya un règim antimonopolista, és a dir, una democràcia política i econòmica que porti al socialisme.

EL respecte als drets nacionals dels pobles d'Espanya en la futura democràcia serà més gran o més petit segons quina sigui la correlació de forces que s'estableixi després de la liquidació de la dictadura. Si la classe obrera afirma el seu paper dirigent en la societat i esdevé realitat l'aliança de les forces del treball i de la cultura capaç d'imposar un règim de democràcia política i econòmica, els drets nacionals seran respectats. Però si la direcció fos assumida per les forces burgeses, el panorama canviaria substancialment.

Però tant en un cas com en l'altre l'Estatut del 32 és un marc legal propici per al restabliment de les llibertats democràtiques i per lluitar des de Catalunya per un règim de democràcia política i econòmica orientada cap al socialisme.

El període constituent que s'obrirà a Espanya una vegada liquidada la dictadura haurà de comportar, d'acord amb l'Estatut de 1932, l'elecció d'un Parlament català, i,lògicament, l'elaboració d'un nou Estatut,el contingut econòmico social del qual pot canviar substancialment respecte al de 1932 si la classe obrera i els seus aliats revolucionaris -l'aliança de les forces del treball i de la cultura- aconsegueixen una majoria al Parlament i compten amb el recolzament actiu de les masses populars.

EL PSUC aspira a què el nou Estat democràtic que neixi del període constituent sigui una Federació que respecti el dret de Catalunya a l'autogovern i que garanteixi la collaboració i la igualtat entre tots els pobles d'Espanya. Els comunistes, que defensem amb tenacitat el dret d'autodeterminació, inclosa la separació, rebutgem tanmateix l'especulació reaccionària segons la qual aquesta orientació desembocaria en la separació de Catalunya i la desintegració d'Espanya.

Els canvis resultants del desenrotllament econòmic han arribat a fondre l'oligarquia catalana al si de l'oligarquia espanyola i han fet que el mercat i l'economia del país esdevinguessin un tot únic impossible de trencar. A més a més, aquests canvis han estat acompanyats, durant els últims anys, del desplaçament a Madrid i a d'altres indrets d'Espanya de milers d'empresaris i quadres catalans, i de la immigració de més d'un milió de treballadors andalusos i d'altres regions espanyoles, la qual cosa es tradueix en una superació dels vells corrents centralistes i separatistes i en una comprensió més gran a tota Espanya de la realitat nacional de Catalunya i de la justesa de les seves aspiracions a l'autogovern i a l'autodeterminació.

No hi ha, doncs,perill separatista, sinó una perspectiva radiant que porta a una unitat més sòlida dels pobles d'Espanya en el marc d'una Federació democràtica en marxa cap al socialisme.

Per lluitar per a aquesta perspectiva, cridem tots els partits que es reclamen del socialisme, tots els revolucionaris,a recolzar la campanya "Perquè l'Estatut de 1932" iniciada per la Permanent de l'Assemblea de Catalunya i a afegir-se als òrgans de coordinació que propugnen un acord general de l'oposició per la conquesta de la llibertat.

L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA PROGRESSA

DURANT els últims mesos, mentre la demagogia "neocentrista" i "oberturista" omplia les planes dels diaris, s'han produit avenços importants en la unitat de les forces democràtiques de diversos llocs d'Espanya. Primer van ser Catalunya i Sevilla. Darrerament ha estat a les Balears i Aragó on han aparegut organismes unitaris que es defineixen a favor d'una alternativa de ruptura amb el franquisme.

En les maniobres "neocentristes" i "oberturistes" de certs sectors de l'oligarquia hi ha una recerca evident de noves fòrmules capaces d'atraure els vacil.lants. ¿Neocentrisme? Es una manera d'afirmar un cert distanciament respecte als ultres.¿Oberturisme? Equival a proclamar l'acceptació d'una certa pluralitat. En definitiva, es tracta de crear ponts cap a l'oposició moderada i de dur-la al convenciment que el règim pot evolucionar, des de dintre, cap a una liberalització.

La finalitat de tot això és clara: posar les bases d'un contra-pacte que faci naufragar el pacte per la llibertat, treient a l'esquerra els seus possibles aliats de dreta. Però els cants de sirena són massa grollers i desafinats. El vell feixista Girón planifica fins i tot el "pluralisme"en tres grans tendències predeterminades, indicant gràficament com entén la "llibertat": com a llibertat "administrada", "controlada", inautèntica, en definitiva. De fet, com a continuitat de la dictadura.

Doncs bé: precisament en els moments d'ofensiva més espectacular d'aquest contra-pacte és quan s'han produit els avenços més importants de la unitat antifranquista. El signe és esperançador: posa de manifest la maduració de la situació política i la crisi de la dictadura, així com la necessitat àmpliament sentida de canvis democràtics reals.

AQUEST fet reafirma la justesa de la nostra política d'unitat democràtica sense reserves i posa entre l'espasa i la paret aquells que encara vacil.len, esperant la seva oportunitat a partir del règim. Mentre ells vacil.len i esperen, la unitat es va fent al seu darrera. I la unitat avança irremissiblement perquè és l'única possibilitat clara de posar definitivament en crisi la dictadura,d'obrir el camí a una nova situació de llibertats.

L'articulació cada dia més àmplia de nuclis unitaris, a nivell regional i nacional per tot el país, restreny cada vegada més el marge de maniobra dels qui encara es mantenen d'esquena a la unitat. Però la seva importància va molt més enllà:

Aquesta articulació regional i nacional -que cal aprofundir fent-la també efectiva a nivell local- constitueix un embrió del poder democràtic que ha de ser decisiu en la popularització de l'alternativa a la dictadura i que, en els moments -cada dia més pròxims- de les grans accions de masses que faran trontollar el poder, en els moments de la VAGA GENERAL POLITICA i de la VAGA NACIONAL, podran dirigir i enquadrar les masses entorn dels 4 punts:

-Govern provisional d'àmplia coalició.

-Amnistia per als presos i exiliats polítics.

-Llibertats polítiques sense discriminació.

-Convocatoria d'eleccions constituents.

Els progressos unitaris són ja avui un factor que intensifica la descomposició de la dictadura. Les actituds d'alguns jutges, que ara defensen més coratjosament la seva independència enfront de la policia, i la de l'Església, que pren visiblement distàncies respecte al règim (com ho prova el recent document de la comissió catalana de "Iustitia et Pax") no estan desligades d'aquests progressos, que fan més versemblants als ulls de tothom una sortida a la dictadura. En particular, aquests progressos creen tot un conjunt de defenses anti-repressives per al moviment popular.

Però a més, han de constituir un punt de referència obligat en el moment en què es generalitzin les lluites de masses fins a assolir un nivell polític antifranquista. Aleshores, quan caldrà empènyer el moviment de masses a les fàbriques, al sindicat, als barris, a les universitats i escoles, a tots els llocs de treball, estudi o residència, a fer seva l'alternativa democràtica de manera oberta, l'existència d'una xarxa organitzativa de caràcter unitari jugarà un paper determinant.

EL SALARI DEL DOLOR

El mes de juny passat dos treballadors de la SEAT s'han suïcidat. S'han penjat, amb pocs dies de diferència l'un del altre. Coïncidència casual? No. ambdós obrers han estat víctimes dels ritmes de treball inhumans que trenquen el cos i el cervell i de la persecució a què els capitalistes sotmeten els treballadors més combatius.

Dels ritmes i de la repressió ha estat víctima també la noia de 17 anys Teresa Coronada, treballadora d'ALENA, a Tarragona, indústria de la fusta, que ha perdut recentment una mà en accident de treball.

I també víctimes de l'explotació són els nou minaires de Fígols atrapats en una galeria de la mina. Dos, morts allà dins. Dels set que n'han sortit vius, un ha mort i quatre es troben en estat gravíssim quan escrivim aquestes ratlles, després de 35 hores -està dit aviat!- dins la mina mig esclafats.

Causes? Antoni Pérez Ortiz, del taller 2 de la SEAT, era objecte de constants sancions perquè defensava els drets dels treballadors. La contínua persecució li va causar un desequilibri nerviós que el va dur a l'extrem de penjar-se.

L'altre obrer de la SEAT, de nom també Antoni, del taller 4, a més a més d'estar sotmés als ritmes de treball esgotadors, era objecte d'una discriminació que l'obligava a realitzar un esforç superior. Tot plegat el va conduir a la crisi que l'induí a treure's la vida.

A la mateixa SEAT moltes treballadores pateixen mareigs i fortes crisis nervioses degut als ritmes de treball.

Teresa Coronada, com totes les seves companyes de la fàbrica ALENA, la gran majoria quasi unes nenes, patia un grau inconcebible d'explotació, acompanyat de pressions, crits i amenaces. Atemoritzada per aquest ambient opressiu, va voler arrancar un embús de la màquina -un molí triturador- sense parar-la i la màquina li va tallar la mà. Un "accident", en diuen d'això.

Un "accident" en diuen també de l'ensulsiada ocorreguda a les mines de Fígols. Com estava la galeria que es va ensorrar? Quines garanties de solidesa reunia? Perquè es va ensorrar? Es parla als diaris d'un incendi en aquella galeria. Quines conseqüències va tenir i com es van reparar? Quines precaucions va prendre l'empresa per tal d'evitar perills als treballadors? El fet de l'incendi, no aconsellava no entrar a la galeria mentre no es garantís la seguretat? Preguntes que no tenen altra resposta que la recerca del màxim benefici amb el mínim cost. I la vida i la salut dels treballadors no els costa res als capitalistes, sobretot a Espanya, on la manca de llibertats facilita l'explotació sense mida ni control. No és pas casual que al nostre país el nombre d'accidents de treball sigui més del doble de la mitjana europea.

La lluita, que ja està en marxa a la SEAT i altres fàbriques, contra les cadències i ritmes excessius, contra la inseguretat en el treball (una font molt gran de la qual en són els ritmes excessius i llargues jornades), per imposar mesures d'eliminació de tòxics, per jornades més reduïdes, etc., ha de centrar-se en una exigència fonamental: Que els treballadors participin -i amb autoritat, no nominalment- en l'elaboració i control dels ritmes i sistemes de treball i de les mesures de seguretat.

Hi ha llocs on ja s'han aconseguit notables progressos en aquest sentit. A la Siemens, per exemple. A la Cispalsa els treballadors no accepten el sistema de productivitat que imposa l'empresa i han encarregat pel seu compte un estudi tècnic de la qüestió.

Però un dels exemples millors, més reeixits, és el de les obres de l'Autònoma de Bellaterra. Allà els treballadors, amb la seva lluita, varen imposar una comissió de seguretat en el treball amb plenes facultats, constituïda per obrers elegits democràticament pels seus companys, que ha vingut funcionant amb molta eficàcia. I amb molta energia

Només així, en mans dels treballadors, pot ser una realitat i no solament xerrameca la seguretat en el treball. L'exemple de Bellaterra ens marca el camí.

Montornès del Vallès

VAGA DE LLOGUERS

Els veïns del Polígon Riera-Marsà -la majoria treballadors-, després de denunciar infructuosament durant molts mesos el pèssim estat de les vivendes i la mala qualitat de l'aigua (infectada pels tòxics de les indústries pròximes), han decidit NO PAGAR ELS LLOGUERS NI L'AIGUA mentre les coses no s'arreglin.

Els habitants del Polígon s'han reunit en assemblees per escala i per bloc, han elegit democràticament delegats d'escala i delegats de bloc, i han format una Comissió de Veïns composta de 30 delegats. No han esperat a trobar les vies legals, sinó que han creat i imposat la seva legalitat.

Delegats de la Comissió de Veïns han presentat les seves reivindicacions a en Riera-Marsà davant l'alcalde i dos consellers, i han exigit també escoles i assistència mèdica i sanitària al Polígon. Després de dues reunions, Riera-Marsà no ha cedit i la vaga continua. A la segona reunió, quan un conseller va intentar presentar aquest oligarca feixista com una persona "humana", la rèplica fou: "Quina humanitat pot tenir qui es va presentar de testimoni de càrrec contra el gran patriota JULIAN GRIMAU?"

Exit total de la vaga DUNLOP-PIRELLI

Vista de l'assemblea obrera de la Pirelli de Milan durant la vaga anglo-italiana del 9 de juny passat. La vaga va ser total i de 24 hores a 10 de les 16 plantes britàniques, amb accions també a les restants; a Itàlia va ser de 2 hores. Els obrers italians van aprovar una moció de solidaritat amb la lluita dels seus companys espanyols!

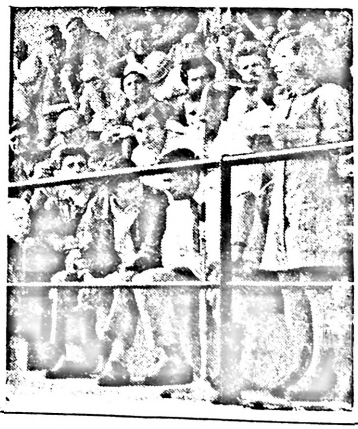

LA POLICIA AL BANC DELS ACUSATS

EL 27 de juny es celebrà a Reus un judici contra 3 torturadors de la Brigada Político-Social, acusats de maltractar 5 joves detinguts en setembre i acusats de pintar rètols cridant a l'abstenció en les eleccions a Procuradors.

Els acusats eren: ATILANO DEL VALLE OTERO (BPS de Barcelona), JUAN AGUILAR PLAZA i EMILIO RABANETE MUÑOZ (BPS de Reus). No van trobar cap advocat que els volgués defensar a la província, i van haver de recórrer a un lletrat que treballa al Govern Civil, el qual es va col.legiar a corre cuita per poder assumir la defensa.

La Sala estava plena (unes 200 persones). Contrastava amb el nerviosisme de la policia la serenitat dels joves, que van declarar haver estat objecte de coaccions, insults i pallisses. El metge forense va apreciar en un dels joves, Josep Colomé, senyals d'haver estat agenollat durant moltes hores.

El defensor va provocar riures i esbroncaments en qualificar de "caballeros" els seus defensats i en afirmar que l'"ordre públic" és més important que la justícia. El sr. Rafael Nadal, l'advocat de l'acusació, aconseguí hàbilment que els acusats afirmessin que, per ells, un interrogatori "ha de ser violent", i fessin patent la seva escassa categoria humana, la seva roïndat i el poc aplom que tenen fora de llur cau de bandits.

A la sortida, uns funcionaris de la policia de Reus demanaven la documentació als assistents, alguns dels quals van protestar; el jutge, requerit per uns assistents i per l'advocat sr. Nadal, va intervenir i va garantir que no passaria res a ningú.

Els torturadors, que estaven en llibertat amb fiança de 25.000 ptes., han estat declarats absolts.

AQUEST episodi (malgrat l'absolució), igual que el judici promogut a Barcelona pel detingut polític Joan Humet contra la policia per causa de tortures, indica que cada vegada és més difícil per al règim i la policia d'instrumentalitzar l'aparell judicial, i més favorable per als antifranquistes la lluita contra l'arbitrarietat i la violència policiaques recolzant en les pròpies lleis franquistes i en la voluntat creixent dels jutges per salvaguardar llur independència, com a resultat de l'afebliment de la dictadura i de l'avenç de la lluita de masses.

Dintre la mateixa tendència, cal assenyalar com un èxit la sentència absolutòria que el TOP ha dictat per l'advocat barceloní JOSEP SOLÉ BARBERÀ i els altres acusats de participar en una reunió a favor de l'amnistia el 4-4-70. Només un dels acusats, JORDI BLANES, ha estat condemnat a 2 anys, 3 mesos i 3.000 ptes. per agressió a la policia; i també el fet que un Jutjat de Barcelona hagi tornat a un detingut (Jordi Amat, aparellador) els diners que aquest havia recollit en solidaritat amb el Ferrol.

IMPORTANT DOCUMENT de «IUSTITIA ET PAX»

El secretariat "Iustitia et Pax" de l'arxidiòcesi de Barcelona ha fet públic un document contra la repressió, en el qual es denuncia l'actuació de la força pública al carrer, que "en el curs de dos anys i mig, i com a resposta a manifestacions reivindicatives, exercides quan ja s'havien esgotat els mitjans legals, ha ocasionat deu morts i nombrosos ferits, en fer ús de les armes contra multituds desarmades a Erandio, Granada, Eibar, Madrid, Barcelona i El Ferrol", les tortures, les detencions prolongades i els empresonaments sense sentència judicial. La repressió sistemàtica, que sofreix quotidianament el món obrer, de totes les seves formes de lliure associació. La repressió universitària en forma d'expedients, expulsions i presència de la força pública. Les discriminacions i limitacions continuades a les quals es veuen sotmesos els diversos pobles d'Espanya, i que afecten tant als seus drets cívics com als culturals. Les suspensions, segrestaments i multes dels òrgans d'opinió que aporten elements crítics diferents al pensament oficial. La perduració de les jurisdiccions especials. L'estat actual del sistema penitenciari espanyol i la situació injusta del pres polític, mancat de reconeixement legal.

L'esmentat document acaba demanant el compliment de la Primera Ponència de l'Assemblea Conjunta de Bisbes i Sacerdots; entre altres:

"Veritable llibertat d'expressió de tota idea que no apunti contra l'autèntic bé comú.

- Dret de lliure associació i reunió sindical i política en un pluralisme sa i legítim.
- Participació responsable de tots els ciutadans a la gestió i control de la cosa pública.
- Respecte i promoció dels drets legítims de les minories ètniques i de les peculiaritats culturals dels diversos pobles d'Espanya.
- Igualtat jurídica real de tots els espanyols davant les lleis i supressió de les jurisdiccions especials.
- Dret a la objecció de consciència per motius ètics o religiosos.
- Dret a la integritat física que protegeixi l'home de les tortures corporals o mentals, i també dels intents de coacció espiritual".

(Resum de l'agència A.P.I.)

Però... cal estar a l'aguait enfront de la repressió

D E N U N C I E M

els maltractes i brutalitats dels quals ha estat objecte ELISEO BAYO, detingut novament fa pocs dies, juntament amb LIDIA FALCON, sota l'acusació de propaganda illegal.

D E N U N C I E M

dues noves detencions efectuades a l'Ordal en relació amb els acusats del FAC, i que un d'ells estigui sotmès a una acusació compresa en l'article 294 bis del Codi de Justicia Militar, que preveu penes que van de 30 ANYS DE PRESO A PENA DE MORT ! Cridem tots els comunistes, tots els democràtes, a estar a l'aguait enfront de qualsevol muntatge jurídico-policíac contra aquests patriotes.

D E N U N C I E M

la situació d' ALFRED SERRAT, sotmès a Jurisdicció Militar, que segueix sense resoldre's.

VIETNAM:
ELS CRIMS DE CADA DIA

Comencem per xifres i dades:

"Sobre Vietnam, l'exèrcit USA ha llençat uns 13 milions de tones d'explosius, la qual cosa equival a 670 bombes atòmiques. Aquests explosius han produit 26 milions de cràters de 8 m. de profunditat per 15 de diàmetre." (Tele/eXpres, 6-7-72). "Els defolints amb els quals els avions americans han regat l'Indoxina durant anys han destruït fins ara més de la meitat dels boscos i de les terres conreables de Vietnam del Sud" (Rinascita, 96-72). El FNL ha afirmat que 1.300.000 persones han estat afectades per aquests agents químics. I la destrucció ecològica és tan gran que"no es tracta només de genocidi, sinó de biocidi",és a dir, de destrucció de tot el que té vida (id).

"En menys de tres mesos els dos Vietnams han rebut unes 600.000 tones de bombes i altres explosius" (Le Monde, 23-6-72).

Entre el 10 d'abril i el 10 de juny han quedat fortament perjudicats pels bombardeigs 32 trossos importants de dics i 31 obres hidràuliques. "La vida de milions de persones és en joc" degut als bombardeigs nordamericans sobre els dics del Riu Roig, ha declarat l'embaixador de Suècia a Hanoi davant el congrés de la joventut socialdemòcrata del seu país. El delegat general de la RDV a França, Vo Van Sung, ha recordat que en 1945 van morir uns 2 milions de persones al Nord, quan els japonesos van provocar la ruptura dels dics (Le Monde, 24-6-72).

Les dades i xifres, les coneixem. Tornen cada dia, com un malson interminable, a les planes dels diaris, fins i tot als del nostre país. Però val la pena repetir-les, insistir-hi. Perquè una de les conseqüències de la persistència i monotonia d'aquestes notícies és que acaben engendrant un costum, una indiferència impotent.

La primera batalla a guanyar, des de Catalunya, és preservar-nos de la insensibilització. Més patèticament que mai pot aplicar-se el consell de Bertolt Brecht:

> No diguem mai: "és natural"
> davant dels esdeveniments de
> cada dia,

quan els esdeveniments són els crims de cada dia. La primera batalla és, doncs, la de conservar tota la capacitat d'indignació, la d'aprofundir l'odi contra aquest sistema de mort i d'absurd, i la de saber-ho transmetre als altres.

Després,el que cal és aplicar intel·ligència i tenacitat -com ens ho ensenyen els propis vietnamesos- a la lluita. Avui és decisiu evitar exarcerbacions que poden portar a actes potser espectaculars, però minoritaris i trobar mitjans per a incorporar els centenars de milers de catalans que condemnen l'agressió americana sense trobar cap camí per a expressar-ho.Cal actuar obertament, recolzant-nos en la premsa, en entitats legals, en personalitats de renom, i buscar formes que permetin una mobilització amplíssima.

LA CREU ROJA INTERNACIONAL VISITA ELS PRESOS POLÍTICS

UNA delegació de la Creu Roja Internacional ha visitat 9 presons espanyoles, "després d'haver-ho sol.licitat endebades a les autoritats espanyoles des de fa més de 30 anys", segons paraules d'un dels membres de la delegació als presos polítics de la Modelo de Barcelona.

Els presos polítics de la Modelo van designar unitàriament sis d'entre ells per a l'entrevista, la qual es va haver de dur a terme davant el director de la presó, Enrique de la Morera (condició posada pel Govern).

Els presos polítics van exposar detalladament totes les arbitrarietats de les quals són víctimes; les raons del seu empresonament, és a dir, activitats político-socials perfectament legítimes; les males condicions de la presó: la mala alimentació, les cel.les superpoblades, la manca d'higiene, la mala assistència mèdico-sanitària, l'explotació de la qual són objecte als tallers, la manca d'informació, les males comunicacions i llur limitació, els entrebancs a la correspondència, etc.

Van exigir la promulgació de l'ESTATUT DEL PRES POLITIC, que garanteixi la seva condició i els seus drets; que siguin mantinguts junts, i no dispersats entre presos de delictes comuns; que sigui anul.lada la política de "graus", amb la qual és justificada aquesta dispersió; que siguin satisfetes les seves reivindicacions sobre la vida a les presons.

DOS fets han il.lustrat dramàticament la situació dels presos. Un pres comú s'ha suïcidat a la Modelo de Barcelona llençant-se des d'un segon pis d'una galeria. El ciutadà alemany Hadke, pres a la mateixa presó per un delicte comú, va morir fa uns mesos per falta d'assistència mèdica, segons DENÚNCIES INTERPOSADES PEL CONSULAT ALEMANY DE BARCELONA.

La situació exigeix una atenció i una protesta urgents, i la visita de la Creu Roja posa en relleu les possibilitats que hi ha avui per desenrotllar una gran campanya en defensa dels presos polítics, per les seves reivindicacions i per l'AMNISTIA.

AJUT ALS PRESOS

Barcelona.....	1.005
Un C. de Siemens	2.200
Prat.....	150
Cerd-Rip.....	624
Sta. Coloma.....	150
St.F., St. V., Molins,(lliurat directament a fam.)	15.000
TOTAL.....	19.522

A petició dels interessats fem constar que TREBALLADORS DE SOLVAY han donat 1.255 pts. per a les vídues dels obrers assassinats al Ferrol.

REFORÇAR EL PARTIT !

Experiències de la Universitat

per M. Cirera

UN dels factors que han contribuït als nostres progressos assolits enguany pel moviment universitari ha estat l'esforç realitzat per l'organització del nostre Partit a la Universitat per posar-se a l'alçada de les circumstàncies i esdevenir l'autèntic partit de masses capaç de fer participar el moviment estudiant de la forma més àmplia i ofensiva en el procés cap a la Vaga General Política i la Vaga Nacional.

PER aconseguir-ho, el Comitè del Partit a la Universitat va organitzar a començaments d'any una CAMPANYA concretada en: augmentar la capacitació política de les organitzacions; ampliar i reforçar els comitès de direcció, i crear-ne on no n'haguessin; duplicar l'organització durant la campanya (que va de gener a desembre de 1972): regularitzar les cotitzacions; recollir 250.000 ptes. per al Partit; millorar l'edició de propaganda en tots els seus aspectes i augmentar-ne la venda.

CADA organització, en base a un examen autocrític, va fixar-se compromisos. Un factor essencial per a l'èxit de la campanya ha estat la revisió constant d'aquests compromisos i la seva adequació a les noves circumstàncies. Això ha permès de corregir els defectes i incomprensions a temps. D'altra banda, aquest treball constant de revisió i autocrítica ha fet madurar l'organització i ha proporcionat nombrosos militants.

Als cinc mesos d'ésser iniciada la campanya ja s'han produït progressos notables.

PRIMERAMENT, cal destacar que ja s'ha aconseguit de doblar l'organització, fet important en si mateix i simptomàtic de les possibilitats existents.

ELS comitès s'han enfortit numèricament i políticament, la discussió política s'ha intensificat i s'hi han incorporat joves camarades.

S'ha doblat l'edició d'UNIVERSITAT, triplicat la de MUNDO OBRERO i augmentat notablement la distribució de TREBALL, NUESTRA BANDERA, NOUS HORITZONS, REALIDAD, etc. Amb la venda de propaganda s'han obtingut 36.100 Pts.

S'ha aconseguit regularitzar les cotitzacions en gairebé tota l'organització i s'han recollit 35.000 ptes. d'ajut al Partit.

S'ha vist amb claretat que l'enfortiment del Partit té com una de les seves vessants fonamentals la d'interessar les masses en els problemes del Partit i de fer-les participar activament en la seva solució. Amb aquest fi, UNIVERSITAT ha explicat la significació de la campanya i ha informat de la seva marxa.

UNA de les experiències més importants és que la campanya és un element essencial en l'organització del treball del Partit, element que desenvolupa la capacitat i autonomia de les organitzacions, en la mesura que adapta les necessitats generals del Partit a les peculiaritats de cada organització. No és suficient de marcar les necessitats generals; cal crear camins concrets de treball perquè cada organització, cada militant, vegi les formes concretes de contribuir a cobrir aquestes necessitats.

AJUT AL PARTIT

Comarca 9, 19.055; Comarca 15, 18.826; Comarca 20, 15.035; Comarca 30, 21.242; Grup Bolívar, 26.544;
BAIX LLOBREGAT
Simp. de Cornellà, 220; Simp. de CUSI, 150; Un Cd. de Siemens,100; Prat de Ll. 1.120; St. V., Molins, St. F., 315 ;
VALLÈS
Sabadell, 4.053; Cerdanyola-Rip., 1.037; Don Nadie , 100;
MARESME. Mataró, 7.467;
TORTOSA. Avia de 67 anys, 500;
OSSONA. Vic, 1300;
BARCELONES.
Sant Adrià (2 lliur), 300; Badalona (2 lliur), 12.546; Sta. Coloma, 4.675; Barcelona, 45.791.

Donatius directes al C.C.
C.Ex. (em), 2.509; Manuel i Sra., 1000; Carles (2 lliur), 200; Rosa (2 lliur), 200; Felip, 150; Irina, 1.156; Pep, 50; Alfonso, 500; Grup Felisa d'Aragó, 5.000; Llobregat, 400; Cristóbal, 30.000

TOTAL LLISTA nº 5	221.541 Pts
" " anteriors	1.766.473'50
TOTAL AVUI.....	1.988.014'50

Barcelona, 7 de juliol de 1972

EL CAMP

la rèplica: NO PAGAR !

Els homes del camp estem aclaparats pels impostos discriminatoris i injustos. En quatre nays han augmentat en un promig de 500 %. En el primer semestre ens han presentat els nous rebuts per les jornades teòriques de la Seguretat Social Agrària, juntament amb els de l'any passat. A Girona pretenen, a més a més, que paguem els rebuts de la S.S.A. de 1968, amb el recàrrec del 20 %, tot i que els ministres en van reconèixer el caràcter injust.

El sistema de jornades teòriques és arbitrari i perjudicial. Amb un sol exemple n'hi ha prou. Les jornades teòriques per pastura assignades a la "provincia" de Girona exigeix la plena dedicació de 1.613 pastors, però els efectivament existents no arriben a 150. Els pagesos ens sentim expoliats en benefici dels latifundistes i monopolistes.

50 ajuntaments, 130 germandats, centenars de pagesos i fins i tot la COSA de Girona han impugnat aquest sistema catastròfic. El silenci administratiu ha estat l'única resposta.En compliment de l'acord unànim de l'assemblea plenària de la COSA, hom ha recorregut al Tribunal Suprem.

La situació és greu. El camperol L. Sila,en la seva carta al CORREO CATALAN del 11-6-72, afirma que per a fer front al pagament del segon semestre alguna gent parla de vendre terres. "Vendre part d'aquestes finques que han estat patrimoni de famílies que les han conservades durant segles i ara es veuen en la impossibilitat de conservar-les". Això és precisament el que busca la política agrària franquista. Concentrar la terra en poques mans.

El malestar s'estén a tot el camp. La premsa se'n fa eco. La utilització dels recursos legals contribueix indiscutiblement a consciencia r les masses pageses, però no n'hi ha prou amb això. Cal recolzar aquests passos amb accions d'altre tipus. El camí, el marquen Albatàrrec, Balaguer, Artesa de Segre i, ara, Arbeca,amb 38 signatures -així com d'altres localitats-, on els pagesos han fet pública llur decisió de no pagar i han agrupat tot el poble en un front comú.

No ens deixem arrabassar la terra ! És nostra ! Establim contactes amb els pagesos lleidatans; fem més estrets els lligams de mútua solidaritat i, junts, units fraternalment, NO PAGUEM la quota injusta i discriminatòria de la S.S.A.

CORRESPONSAL